

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theses Theologicae De Certitudine Morali Quam habere
debet Confessarius de dispositione Poenitentis, ut eum
sepositâ justâ necessitate licitè absolvat**

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1685?]

Conclusio Secunda. In quatuor aliis factis referendis non minus infidelis est
Fidelis Relator.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10951917-8

istud petere, quam ut mihi illum proponeret, cum tamen, ut eventus docuit, voluerit toti mundo persuadere casum istum, sive doctrinam esse à me traditam, idque probatum esse testimonio septem Theologorum, eosque paratos fuisse *juramento* testimonium suum confirmare, cum tamen ne vel unus eorum voluerit, aut potuerit istud testari, multò minis *juramento* confirmare.

Videat nunc Lector quâ fide, quo artificio per Belgium & Hispaniam spargatur; quod DD. Lovanienses (nam quod de uno fingitur, etiam ad alios extenditur) doceant licitum esse Pœnitentis peccata, ex sola Confessione nota, sine illius consensu aliis revelare.

QVARTA ANIMADVERSI O.

U Nicam circumstantiam traditionis illius doctrinæ expressit *RELATOR FIDELIS* non enim diem, mensem vel annum expresserat, non etiam an in lectione aliquâ domesticâ, an in disputatione domesticâ contigisset: non etiam quis illo tempore doctrinam istam sive in disputatione, sive in lectione sustinuerit: nam sub finem illius uci quidam replicant, ita & unus doctrinam explicatam veluti Thefim defendit. Sed solummodò dicit, quod ANTONIUS DE BISSCHOP replicasse dicatur. Hanc unicam circumstantiam *RELATOR FIDELIS* expressit, verum nec unam illam subsistere ex relatis n. 9. dicti testimonii liquet.

QVINTA ANIMADVERSI O.

EX iis, quæ habentur n. 10. 11. 12. videre est, quod *RELATOR FIDELIS* tria falsò asserat de N. STAES S. T. B. F.

Quæ habentur n. 13. 14. & 15. manifestè ostendunt, quod *FIDELIS RELATOR* toti mundo persuadendo, sibi dictorum Theologorum testimonio probatum esse, quod ego doctrinam, de qua quæstio, tradiderim, non minus mundum jam decipiat quam ante deceperit istos Theologos: quia sicut his falsò persuasit, quod tantum vellet, ut unus illorum dictaret casum mihi proponendum, ita nunc falsò conatur persuadere toti mundo, quod casus ab uno istorum Theologorum dictatus, ut mihi proponeretur reverà sit testimonium dictorum Theologorum.

CONCLUSIO SECUNDA.

In quatuor aliis factis referendis non minus infidelis est *FIDELIS RELATOR*.

§. I.

Ostenditur id circà illud quod objicit ex quibusdam dictatis.

REliqua facta in quibus nos culpat *FIDELIS RELATOR* possemus velut omninò parerga, & ad rem non pertinentia silentio præterire: sed juvat ipsius in istis etiam referendis infidelitatem paucis ostendere. Ex Dictatis N. N. vel HUYGENS, ut ait, ponit hunc casum: *ponatur ex. gr. quod Confessorius, Pœnitentem, quem ex sola Confessione novit sceleratum, possit ad Episcopatum, vel Pastoratam assumere & efficaciter: tum enim videtur posse & debere illum præterire, posito semper quod id fieri possit sine fractione sigilli.*

De doctrina hujus casus non est hic agendi locus quemadmodum nec inquirendi: An eam doctrinam tenuerit S. Thomas, S. Bonaventura, Scotus, Antoninus, &c. de quibus videre licet illos ipsos Authores. Item Morinum l. 2. c. 16. §. 6. & Sanchez l. 3. de Conf. Claud. disp. 16. n. 2. sufficit namq; quod dictata è quibus doctrina ista citatur non sint mea: quod *FIDELIEM RELATOREM* latere non potest, quia jam toties voce & scripto dixi non esse mea dictata dixit etiam ipsemet *FIDELIS RELATOR* coram septem illis Theologis de quibus anteriori Conclusionem actum est, qui proculdubiò idem tum dixerunt, cum inter Theologos istius temporis res illa esset notissima. Quà ergò iterùm fide

FIDE

FIDELIS ille RELATOR per suum disjunctum exprimit se dubitare, an dictata illa sint mea? Cum à tam longo tempore certissimò ipsi constiterit non esse mea.

§. 2.

Ostenditur idem circa pecunias ad censum annum applicatas.

Objicit insuper pag. 22. & 23. quod nummi quidam consignati in Secretaria Vniuersitatis clam à me sint recepti & applicati in Geldria inuitis Magistris sacelli in Vlamingh-straet. adeo ut velim nolim maneam iuxta ipsum isti sacello cautionarius, quam rectè hæc omnia paucis accipe: res ita se habet: Administrator foundationis de qua sermo, vi testamenti est amplissimus D. Geiselen Geldriae Consiliarius. Hic filium suum misit Lovanium ut reciperet dictas pecunias, quas apud Secretarium Vniuersitatis iusseram consignari ne Collegium Pontificium denuò intraret in obligationem solvendi canonem pro anno, qui jamjam inchoandus erat. Porrò dictus filius D. Geiselen domi Secretarii pecunias recepit, eas, numerante Collegii Pontificii Procuratore; receptas Ruremundam asportavit, atque illic ad censum applicuit. Ex quibus evidens est, quòd, si filius D. Geiselen aliquando voluntatem habuerit pecunias illas ad censum applicandi tum penes FIDELIEM RELATOREM, tum penes Magistros sacelli in Vlaminck-straet, voluntatem istam postmodum mutaverit. Si quispiam mutationis illius rationes ex ipso velit inquirere, arbitror quòd apertè illas proferet, allegabitque justissimas; meritò tamen additurus, quòd licet ratio deficeret, sufficeret pro ratione sola sua voluntas, utpote qui nullam habuerit obligationem pecunias istas hic Lovanii applicandi. Judicet ex his æquus Lector, an in toto hoc negotio aliquid à me commissum sit, in quo à FIDELI RELATORE meritò culpari possim, & an prudenter contrà me librata sint illa ipsius verba: *quo spiritum talem imprudentiam sub correctione, ipse fecerit, iudex sit alius.*

§. 3.

Idem ostenditur circa illud quòd obiicit de Parochiâ à Theologis non frequentatâ.

EN aliud specimen FIDELITATIS nostri RELATORIS. Objicit pag. 41 item pag. 45. & sequentibus; quòd Theologos mihi commissos non cogam ad frequentationem Parochiæ. Ut videatur quam justè: notandum quòd FIDELIS RELATOR magnâ animositate aliquando prætenderit, *Quòd Præses Collegii Pontificii deberet jubere cantari Vesperas in suo Collegio horâ primâ, ut Theologi horâ secundâ possent frequentare suum Catechismum;* quòd ut persuaderet efficacius, addidit se jure Divino esse Pastorem S. Michaëlis. Quòd Conciones attinet, binæ fuerunt super eis contentiones, prima: occasione cujus iussit Illustrissimus Dominus Archiepiscopus, ut Concio fieret horâ oportuna qualis nulla est nisi à 7. usque ad 8.

Deindè iussit ut continuaretur, quæ ab annis aliquot usitata erat, brevis post Laudes vespertinas Exhortatio; idque ut commodius alterutri istarum Concionum interesse possent Theologi. Sed quis nunc relinquatur querelæ locus, cum nec hodiernâ die concio fiat horâ septimâ, nec brevis post laudes habeatur exhortatio.

Secunda contentio fuit quòd Pastor S. Michaëlis idem ille nimirum, qui nunc FIDELIS RELATOR, prætenderet Theologos Pontificii æquè debere frequentare Parochiam ac Cives. Cui responsum est quòd Theologi Pontificii non essent quidem totaliter eximendi ab obligatione frequentandi Parochiam, quòdque conveniret indubiè, ut illi suo exemplo civibus præirent; quòd etiam ab illis factum esse plures testari possunt: verum negatum est, quòd æquè ac Cives Parochiam frequentare tenerentur; tum quòd diebus feriatis frequentent tot lectiones publicas Theologiæ, & tot domesticas; tum etiam quòd singulis Dominicis & Festis in suo Collegio audiant duo Sacra: unum privatum, al-

verum Solemne. Vesperas insuper & Completorium, unam Concionem manè & alteram post meridiem, quibus omnibus addebatur: cur à paritate rationis Pastor S. Michaëlis non prætendit quod Philosophi ac Humanistæ æquè ac Cives debeant frequentare Parochiam. Certè ad horum excusationem non poterunt adferri rationes, quin illis prægnantiores adferri possint ad justificationem Theologorum, quas verisimiliter præ oculis habuerant Majores nostri ex Concilio Trid. reduces, & de illius mente optimè instructi, & tamen circà antiquam illam & laudabilem consuetudinem, ut Officia Divina in Collegiis peragerentur nihil immutaverunt. Quod verò adjicit *FIDELIS RELATOR* dictos Theologos cogi ad matutinam & vespertinam Meditationem, usque adeò intento ejus non suffragatur, ut potius è contrario hinc pateat hujus Collegii Theologis non minùs abundè suppetere exercitia quibus accendatur voluntas, quàm alia quibus instruat intellectus.

§. 4.

Ejus infidelitas etiam ostenditur circà illud quod refert de MAROLLIS.

Restat ut expediamus illud negotium quod circà *Marollas* nobis faceffit *FIDELIS RELATOR*. *Marolla* vulgò vocantur filix quædam plerumque adeò pauperes, ut propterea non facillè admittendæ forent ad emittendum solemne votum paupertatis; quas nihilominùs amor Crucis, desideriumque primitivos Christianos imitandi in unum congregavit. De his loquitur *FIDELIS RELATOR* dum conqueritur pag. 47. quod earum Confessionem annuam excipiam, absque eo quod vel ab ipso vel à moderno Pastore auctoritatem ad hoc acceperim. Ad hæc respondeo mihi opus non esse Domini Pastoris auctoritatem, ut prædictarum Filiarum annuas etiam Confessiones excipiam: Si quidem auctoritatem illam accepi ab Amplissimo Domino Coriache Illustrissimi Domini Archiepiscopi Mechliniensis nuper Vicario Generali, & quidem ad aliorum exclusionem: Quod cum *FIDELEM RELATOREM* minimè lateat, mirum sanè est & *FIDELI RELATORE* prorsùs indignum, quod tam frivolâ objectione nos impetat. Ex his colligat unusquisque quàm falsò & infidelitè in omnibus factis nobis imponat *FIDELIS RELATOR*, qui licet vera narraret (quod tamen longissimè abest) potius super illis aut saltem plerisque illorum nos coram competenti Judice convenire debuisset, quàm impertinentes ejusmodi nugas in vulgus spargere.

EPILOGUS

Exprimitur harum Thesium & Appendicis occasio, & compendiosè referuntur qua in illis dicta sunt.

Edideram anno 1674. librum, cui titulus Methodus remittendi & retinendi peccata, in quo alicubi significavi: in Confessario, ut spositâ omni necessitate, Pœnitentem licitè absolvat, requiri certitudinem Moralem de bonâ dispositione Pœnitentis. Hanc doctrinam à tribus hinc annis (id est postquam jam octo annis, esset evulgata) multis in vestivis publicè hic Lovanii traducere cepit Vir quidam primâ vice, qua incepit profiteri Eloquentiam, an cum aliqua Eloquentia, nil mea refert, uti etiam non, quid Virum istum tum demum ad hæc impulerit, quandoquidem toties ante ut hæc diceret occasionem habuerit. Fuit enim Pastor, istius quidem genii, ut in Concionibus non facillè omitteret quidquam eorum, quæ Clero & populo significata volebat. Benè hæc rursus omnia, an malè, jam non examino.

Idem ille anno 1682. mirabili astutia circumvenit quosdam Collegii Pontificii Theologos, septem numero, quos interventu cujusdam sui alumni in tempus postmeridianum invitatos, invitatore non comparente, ipsemet recepit, & ut in talibus sit, tractavit. Deinde quæstionem movit de sigillo Confessionis, atque insigni artificio Theologis istis persuasit ut doctrina, de qua quæstio instituta scriberetur, quo posset eam mihi proponere, ut ex me sciret, quid ego illa sentirem, omnibus sanctissimè promittens sese scripto illo nunquam usurum veluti testi-

monio